

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 004547 10 K
Bihać, 20.05.2011.godine

Pravosnažno 13.10.2011. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 004547 11 Kž 14 od 13.10.2014. godine
odbijene žalbe KT-a i optuženog i potvrđena
prvostepena presuda.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Marčetić Milana i Delić Deliste kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 004547 10 K koji se vodi protiv optuženog Ahmetašević Senada sina H., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave od 20.05.2011.godine u prisutnosti kantonalne tužiteljice USK Bihać Cerić-Mrenica Ornele, optuženog Ahmetašević Senada i njegovog branioca po službenoj dužnosti Zec Draška advokata iz Prijedora, donio je a 24.05.2011.godine javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi **AHMETAŠEVIĆ SENAD** sin H. i majke A. rođene G., rođen 10.12.1968. godine u sa posljednjim prebivalištem u, općina V. K. JMB, pismen sa završenom SSS, po zanimanju automehaničar i kuhar, razveden, otac jednog djeteta, vojsku služio u B. L. i P. 1984/85 godine, ne vodi se u vojnoj evidenciji, srednjeg imovnog stanja, neopredjeljen, državljanin, osuđivan ..., nalazi se u pritvoru od 28.06.2010.godine.

K r i v j e ,

Što je :

Za vrijeme rata dana 11.novembra 1993.godine na rezervoaru J. reon O. B. općina V. K., kao pripadnik Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, nakon borbenih dejstava a zatim zarobljavanja pet pripadnika 517.lbr 5.Korpusa Armije BH koji su se bezuslovno predali, odložili oružje, a potom legli na zemlju a sve prema naredbi pripadnika Narodne odbrane, iz automatske puške, bez bilo kakvog povoda, a u namjeri da istog usmrti ispucao više metaka u ratnog zarobljenika Š. H. sina O. iz Bihaća, nanijevši mu pritom povrede u vidu višestrukog prijeloma lijeve strane lica i lubanje sa prelomom kostiju lijeve očne duplje, prelom 12 rebara obostrano, prelom donjeg dijela nadkoljениčne kosti od kojih povreda je Š. H. odmah umro a što je suprotno odredbi člana 3. i 13. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.augusta 1949.godine i odredbi člana 37. i 41. dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12.augusta 1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol 1.)

Dakle kršeći pravila Međunarodnog prava izvršio ubistvo ratnog zarobljenika.

Čime je počinio krivično djelo – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ.

Pa ga sud primjenom iste zakonske odredbe i primjenom člana 41. preuzetog KZ SFRJ

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 8 (OSAM) GODINA.

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 04.11.2008. pa nadalje.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena Š. J., njena djeca te braća Š. H. s imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi se obavezuje na plaćanje troškova krivičnog postupka o čijoj visini će se donijeti zasebno rješenje, te na plaćanje paušala u iznosu od 500,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću optužnicom broj Kt- 617/96-RZ od 21.07.2010.godine optužilo je Ahmetašević Senada sina H. da je u vremenu i na način činjenično opisano u dispozitivu optužnice počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Optužnica je dana 22.07.2010.godine potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje.

Dana 13.08.2010.godine na zapisniku kod ovog suda kod sudije za prethodno saslušanje optuženi se izjasnio da nije kriv povodom tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću činjenično je opisalo u optužnici radnje koje se optuženom stavljaju na teret s tim da je pravno kvalifikovalo navedene radnje kao izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, te ovaj sud u konkretnom slučaju prihvata ovakvu pravnu kvalifikaciju a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja radnji ovog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret na snazi bio preuzeti KZ bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika inkriminira odredbom iz člana 144. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od jedne do 15 godina. Kako je u Aneksu I. Ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1966.godine, te kada se uzme u obzir član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj 6. uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtne kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira iz

toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog Zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina, pa je navedeni Zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja i po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 144. preuzetog KZ SFRJ te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog Zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet predstavljala bi kršenje načela zakonitosti.

U toku dokaznog postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći dokazi:

Saslušani su slijedeći svjedoci: M. S. sin F. iz B., Č. E. sin A. iz B., M. I. sin H. iz B. te svjedok oštećena Š. J. kći O. iz B., dok je u svojstvu vještaka saslušan Rakočević dr.Miroslav vještak medicinske struke.

Na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći materijalni dokazi:

Pročitani i uvedeni kao dokaz izvještaj o ekshumaciji i obdukciji sačinjen dana 17.05.2004.godine, zatim fotodokumentacija i crtež lica mjesta o izvršenog ekshumaciji od 17.05.2004.godine, obavijest Kantonalne bolnice Bihać Služba za patologiju od 10.08.2001.godine, crtež lica mjesta koji se odnosi na navedenu fotodokumentaciju, izvod iz matične knjige umrlih za Š. H. sina O. i izvod iz kaznene evidencije za optuženog.

Na prijedlog odbrane saslušani su slijedeći svjedoci: J. N. sin M. iz V. K., G. H. sin O. iz V. K., D. M. sin O. iz V. K., K. H. sin H. iz V. K., A. A. kći M., Č. S. sin O. iz V. K., B. H. sin H. iz V. K., D. S. sin F. iz V. K..

Dokazi odbrane u vidu materijalnih dokaza: uvid u presudu Kantonalnog suda u Bihaću broj K-60/98 zatim uvid u dostavu podataka Odsjeka za pitanje evidencija iz oblasti vojne obaveze Bihać broj 07/16-02-03/1-295-1/11, uvid u dopis KPZ PT Bihać broj 05/1-12-1040-2/11 od 08.04.2011.godine, uvid u dopis od KPZ PT Bihać broj 05/1-12-1040-4/11 od 04.05.2011.godine.

Cijeneći navode optužbe te cijeneći sve provedene dokaze kako posjedinačno tako u njihovoj međusobnoj povezanosti vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i to za počinjena ubojstva koje je propisano kao jedno od alternativnih navedenih radnji izvršenja krivičnog djela i to kršenja člana 3. stav 1. tačka a). Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem ubojstva kao jednog od načina kršenja u navedenoj tački. U samoj dispoziciji krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ naznačeno je: „Ko kršeći pravila Međunarodnog prava naredi da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenje, nečovječno postupanje, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, ili ko izvrši neko od navedenih djela“.

U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila Međunarodnog prava te potrebno je odrediti se prema činjenju optuženog bilo u

pogledu naredbi da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje ili slično ili činjenju neposrednog izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti optuženog Ahmetašević Senada za ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ i to tako da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. tačka a). Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i to od 12. augusta 1949. godine a koji član glasi:

„U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od Visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1. prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i **pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje** i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili zbog bilo kojeg drugog uzroka, postupiće se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju, ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i u buduću se zabranjuju u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalih i slijedeći postupci:
 - a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubojstva,

Odredba člana 3. zajednički član 3. Ženevske konvencije iz 1949. godine i načelna odredba koja predviđa primjenljivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstava i karakter tih neprijateljstava uz određivanje svojstva zaštićenih osoba, navodi minimum zabranjenih postupaka koji se potpisnici Konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarnjem ili međunarodnom, a bila je važeća za vrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe jasno je da nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodne norme već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima Međunarodnog prava.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga Armije Republike Bosne i Hercegovine (Armija BH) i Snaga Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna (Narodna odbrana AP ZB) i to na području općine V. K. posebno na području prema selu J.. Navedenu činjenicu sud je utvrdio iz iskaza svih saslušanih svjedoka kako optužbe tako odbrane koji su se o toj činjenici izjašnjavali te temeljem i materijalnih dokaza kao što su Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti Predsjedništva RBiH od 08.04.1992. godine („Sl.list RBiH“ broj 1/92) koja je stupila na snagu odmah, te Odluke o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH od 20.07.1992. godine („Sl.list SR BiH“ broj 7/92) te Odluke o formiranju Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna od septembra mjeseca 1993. godine s tim da je nesporno temeljem iskaza svjedoka optužbe i odbrane da su u oružanom sukobu na strani pripadnika

Narodne odbrane AP ZB učestvovali i pripadnici Vojske SAO Krajine sa područja koja su bila okupirana u Republici Hrvatskoj.

Navedenu činjenicu je nespornom učinila i odbrana optuženog.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja Pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je počinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije.

Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1. Ženevske konvencije naznačeno je prema osobama koje ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode.

Svjedok M. S. na glavnom pretresu od 17.02.2011.godine u svom iskazu ističe da je on u konkretnom slučaju u kritično vrijeme bio pripadnik 517. lake brdske brigade pri 5.Korpusu Armije BH, te da se u potpunosti sjeća kritičnog događaja kada je smrtno stradao Š. H. i to tako što je on skupa sa svojim suborcima nalazio se na liniji u rejonu J. općina V.K. i to spram snaga Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna te u to vrijeme vodile su se borbe između pripadnika 5.Korpusa i Narodne odbrane AP ZB uglavnom na području općine V. K. i u tom dijelu gdje se on nalazio skupa sa svojim suborcima on je sa oštćenim Š. H.om i još trojicom svojih suboraca nalazio se na području J. unutar vodovoda odnosno unutar cjementiranog bazena za vodu u kojem se u to vrijeme nije nalazila voda te kritičnog dana kada je došlo do smrti Š. H.a da su pripadnici NO AP ZB taj vodovod gdje su se oni nalazili tj.bazen za vodu cjelodnevno granatirali tako da je navedeni bazen za vodu oštećen i u krovnom dijelu tj. na istom je bila rupa od granate. Svjedok potvrđuje da je skupa sa njim unutar navedenog bazena za vodu kao pripadnik iste brigade bio još M. I., Š. H., Ć. E. i osoba po imenu H. zv. „C.“ za kojega se utvrdilo kasnije da je poslije rata umro. U svom iskazu dalje navodi da u momentu kada je prestalo granatiranje da su se i dalje nalazili unutar navedenog rezervoara te da su htjeli da nešto jedu te da su u tom momentu začuli glasove ispred rezervoara da iziđu napolje ida bace naoružanje a rečeno im je da se dva čovjeka nalaze na rezervoaru i da će kroz probijenu rupu baciti bombe a da će ostali pucati zoljama na rezervoar te da bace naoružanje i da iziđu vani što su oni i učinili i to tako što su izlazili vani iz navedenog rezervoara i čim su izlazili vani odmah su bacali naoružanje sa strane a ispred rezervoara je bio veći broj pripadnika NO AP TB koji su bili naoružani te im je rečeno da po izlasku odmah legnu na zemlju te u momentu kada je on izišao vani i bacio naoružanje njega je neko sa strane uhvatio zavrta i kosu te ga odveo do zemlje oborio ga na zemlju a zatim mu je neko stao nogom navrat dok mu je lice bilo potpuno okrenuto prema zemlji da su ga tu vezali i to ruke iza leđa a zatim da su ga počeli tući udarali su ga nogama kunfdacima od puške i slično i to je trajalo nekih 10-15 minuta. Ističe da su iza njega ležali njegovi suborci međutim da on iz položaja u kojem se nalazio ležeći potrbuške na zemlji licem okrenutim ka zemlji dok mu je njemu nepoznati pripadnik NO AP ZB i dalje držao nogu na vratu a ruke su mu bile zavezane te on nije vidio šta se dešavalo sa njegovim suborcima iza njegovih leđa međutim u jednom momentu je začuo pucnje iz automatske puške i to rafal ali nije vidio koje pucao i u koga je pucano te nakon što je prestala pucnjava on i njegovi suborci su ustali pošto su im to dozvolili pripadnici NO AP ZB ali je tada vidio da na

zemlji leži Š. H. koji je po njegovom mišljenju bio mrtav međutim tu se nisu dugo zadržavali nego su ih pripadnici NO AP ZB niz neku livadu odveli do jedne kuće gdje su ih saslušavali i u toj kući niko ih nije tukao te u jednom momentu njemu je naređeno da sa nekoliko pripadnika AP ZB ode ponovo do rezervoara kako bi donijeli mrtvo tijelo te je on vratio se do rezervoara sa pripadnicima NO AP ZB i tu je vidio mrtvo tijelo zamotano u vojničko ćebe te isto tijelo su donijeli do te kuće gdje su ispitivani a u međuvremenu njegovi saborci su odvedeni od te kuće a potom je i on odveden u logor zv. „Valionica“. U istom logoru se susreo sa svojim suborcima koji su bili na navedenom rezervoaru sa njim i tada su razgovarali i njegovi suborci su mu rekli da je Š. H. ubijen i to u momentu kad su izašli i dok su ležali na zemlji a pričali su da znaju koje ubio njihovog suborca Š. H. a da bi se radilo o osobi koja bi se zvala A. A. i tome slično a opisivali su ga kao osobu koja je smeđ, onako da je puniji ali se ne može sjetiti tačnog opisa. U svom iskazu dalje ističe da je on bio u prijateljskim odnosima sa poginulim Š. H. te ističe na konkretna pitanja predsjednika vijeća da on nije vidio povrede koje je zadobio Š. H. iako ga je od rezervoara do prvih kuća nosio skupa sa pripadnicima AP ZB ali je Š. H. bio umotan u vojničko ćebe te tom prilikom nije mogao vidjeti povrede koje je kod sebe imao Š. H.. Sud je s posebnom pažnjom cijenio iskaz svjedoka M. S. a to iz razloga što je svjedok M. S. pod ljekarskim nadzorom isti se liječi, isti je imao znatno povišen šećer i tokom glavnog pretresa je morao konzumirati vodu, međutim, isti svjedok je konkretno odgovarao na sva postavljena pitanja prilikom direktnog i unakrsnog ispitivanja, prezentirao je po stajalištu ovog suda upravo one činjenice koje su njemu bile dostupne i koje je mogao vidjeti i čuti. Isti svjedok po stajalištu ovog suda nije na glavnom pretresu apsolutno iskazivao ništa što on nije spoznao kako viđenjem tako čuvenjem, ni u jednom trenutku isti svjedok nije optuženog teretio za našto što isti nije vidio ili čuo. svjedok je decizan da nebi mogao prepoznati optuženog u sudnici, decizan je da on nije vidio optuženog, decizan je da nije vidio koje pucao, decizan je da nije vidio povrede koje je zadobio oštećeni, decizan je u kojem položaju se on nalazio kako mu je lice bilo okrenuto ka zemlji glava pritisnuta sa nogom sa čizmom od pripadnika NO AP ZB te je sudu prezentirao svoja čuvenja a tek kasnije kada su im dozvolili da ustanu svoja viđenja i kasnije kada su njega natjerali da donese mrtvo tijelo Š. H. također svoja čuvenja i svoja viđenja prezentira upravo onako kako se to desilo niti u jednom momentu svjedok nije pokušao unatoč torturi koju je doživio od strane pripadnika NO AP ZB unatoč tome što mu je ubijen suborac i dobar prijatelj niti jednog momenta svjedok nije pokušao prezentirati bilo koju činjenicu koja nebi odgovarala njegovom stvarnom čuvenju i viđenju i ovaj sud apsolutno prihvata iskaz svjedoka M. S. te svjedok unatoč svom teškom zdravstvenom stanju je pokazao izuzetnu koncentraciju i stabilnost iskazivanja i davao konkretne odgovore kako tužiocu prilikom direktnog ispitivanja, predsjedniku vijeća prilikom direktnog ispitivanja tako i konkretne i logične odgovore braniocu i optuženom prilikom unakrsnog ispitivanja.

Svjedok M. I. potvrđuje da je on u jesen 1993.godine bio pripadnik 517.lbr 5.Korpusa Armije BH te da se sjeća dana kad je smrtno stradao Š. H. te da kritičnog dana sa njim se na Johovici u bazenu pored Š. H.a nalazio još M. S., Č. E., Š. H. i D. H. zv. „C.“ koji je u međuvremenu umro tj. da je bilo njih pet boraca svi pripadnici 517. lbr te svjedok potvrđuje da se radi o bazenu koji je načinjen od betona koji je bio lociran na jednom brdu a ispred njega je bila čistina te da je njihov položaj tj.bazen u kojem su se nalazili granatiran a kritičnog dana da je počelo jako granatiranje odmah od jutra i trajalo negdje cijeli dan tj. do poslijepodneva te da su u pripadnici NO AP ZB uspješni da dođu do bazena i tom prilikom su im kazali da će baciti bombu kroz otvor

koji je napravila granata na bazenu te da oni moraju izaći vani i odložiti oružje te da su izašli iz bazena, odložili oružje tj. bacali ga a nakon toga svi su na njih vikali naredba je bila da legnu na zemlju i to na stomak te da čim je on legao na zemlju da su njega počeli tući a po njegovoj procjeni da je tu pored njih bilo nekih 10-13 pripadnika NO AP ZB i to on misli da je to njihov IDČ te svjedok ističe da se u navedenoj tuči isticala jedna osoba najviše po svojoj agresivnosti te ističe u konkretnom slučaju dok je ležao na zemlji i dok su ga tukli da je ta osoba koja se isticala po agresivnosti sa njega skinuo jaknu te da se radi o osobi po njegovom mišljenju koja je bila onako žućkasta zelenkasto plavih očiju te u momentu kada je njima naređeno da oni legnu da je odmah sa njegove lijeve strane nekih metar do pola metra ležao i Š. H. a da je Č. E. ležao ispred njih a da je S. također bio ispred njih te da je prilikom tuče dok su ležali da mu je povrijeđena kičma da su mu izbijeni zubi te da je on u jednom momentu čuo pucanj i to više pucnjeva kao polurafal te je pogledao u lijevo i prijetio je da je Š. H. upucan da je pucano u njega te da je on vidio osobu koja je pucala u Š. H. i to da se radi upravo o osobi koja je njega najviše tukla s tim da je on ležao na zemlji na stomaku lice okrenuto prema zemlji te kada je začuo te pucnje da je on podigao glavu, podigao pogled ka gore i vidio da iznad Š. H. upravo stoji osoba koja je njega tukla i koju je dobro zapamtio da je držao pušku u ruci a puška je bila usmjerena u pravcu Š. H. te ističe da nakon što je došlo do ubistva Š. H. da su njih ostale odveli u neku napuštenu kuću i tu su ih ispitivali ali ih tu nisu tukli a potom da su ih odvezli autom do Valionice a potom da je išao u logor D. gdje se zadržao do februara 1994.godine kada je razmijenjen. U svom iskazu dalje navodi da je on znao da je Š. H. ubio Ahmetašević Senad zv.“Glavonja“ i to tako što je bio prisutan u Valionici i slušao razgovor gdje je komandant jedinice NO AP ZB upravo ispitivao Ahmetašević Senada zbog čega je ubijen Š. a isti je govorio da je Š. H. povukao bombu te da je on morao pucati te svjedok dalje u svom iskazu ističe da je on se raspitivao odakle je Ahmetašević Senad kad je pušten u razmjenu te da je saznao da je on iz D. V. da je on dolazio njegovoj kući istog tražio a da je to bilo tokom 1994.godine te po dolasku pred kuću Ahmetašević Senada da je zatekao njegovog oca pitao za Senada te mu je otac njegov kazao da se isti nalazi u S. te da je on ulazio u kuću i u kući našao sliku od Ahmetašević Senada tj. fotografiju te da je tu fotografiju ponio sa sobom te svjedok je bio izričit u sudnici u prepoznavanju optuženog Ahmetašević Senada a pored toga svjedok je naveo na poseban upit predsjednika vijeća da u konkretnom slučaju on i njegovi suborci su se nalazili u navedenom rezervoaru jer je tu bila na neki način linija da su oni bili uniformisani da su se tu nalazili po naredbi da su bili naoružani s puškama, da su se tu nalazili nekoliko dana, da su na navedenom položaju uredno dobivali hranu, u konkretnom slučaju da u momentu kad su izlazili iz rezervoara po naredbi i prijetnjama pripadnika NO AP ZB da su odmah odložili oružje tj. izašli su podignutim rukama u zrak i bacali puške a da niko od njegovih suboraca niti on pored puške od naoružanja kod sebe nije imao bombu niti bilo kakvo drugo kratko naoružanje, pištolj ili slično, nisu imali rapove nego su imali okvire na pušci i to je bilo maksimalno što su imali municije te ističe da osobe koje su ih zarobile su bile u uniformi bili su naoružani uglavnom automatskim puškama a dalje svjedok na poseban upit predsjednika vijeća ističe da 1994.godine kada se vraćao iz V. K. jer je tada V. K. oslobođena od pripadnika NO AP ZB da su upravo on i Č. E. tražili kuću Ahmetašević Senada u mjestu D. V. te da su raspitivali se o navedenoj kući te da u konkretnom slučaju su pronašli kuću ulazili u istu našli jednu fotografiju koju su zadržali sa sobom te da je apsolutno siguran da je osoba koja se nalazi u sudnici u svojstvu optuženog upravo osoba koja je pucala u Š. H., osoba za koju su oni i tad smatrali da je pucala u Š. H. i tražili ga i našli njegovu fotografiju.

Sud u potpunosti prihvata iskaz svjedoka M. I., radi se o osobi koja je rođena 1961.godine, u potpunosti je prezentirao događaj kako ga je on vidio i čuo sud nije stekao dojam da bi svjedok iznosio neke okolnosti koje svjedok nije mogao vidjeti ili čuti, davao je konkretne odgovore na direktna ispitivanja, davao je konkretne odgovore na unakrsna ispitivanja, svjedok nije ostavio dojam da bi nekakvim svjedočenjem koje nije u skladu sa njegovim viđenjima i čuvenjima želio da optuženom se na neki način osvećuje ili da sudu prezentira činjenice koje nisu u vezi sa stvarnim događajem.

Svjedok Č. E. u svom iskazu na glavnom pretresu od 09.03.2011.godine je istakao da je on bio vojno angažiran tokom rata te da je prilikom zarobljavanja bio pripadnik 517.lbr u sastavu 5.Korpusa Armije BH te da se sjeća da je 11.11.1993.godine zarobljen od strane paravojnih formacija Fikretove narodne odbrane te da je zarobljen na rejonu J. i to O. B. nekakav rezervoar. Nakon što su on i njegovi suborci 5-6 dana prije kritičnog događaja došli na navedene položaje te da je u rezervoaru se nalazilo pet boraca i to M. I., M. S., Š. H. i H. po nadimku „C.“ koji je u međuvremenu umro te kritičnog dana položaj u kojem su se oni nalazili tj. rezervoar bio je cijeli dan granatiran te nakon što je prestalo granatiranje u posljednjim satima oni su primjetili da su opkoljeni te da se jedan od pripadnika NO PA ZB popeo na rezervoar te je kroz otvor koji je ranije napravila granata imao namjeru da među njih baci bombu te su oni odlučili da se predaju su izašli iz rezervoara sa podignutim rukama a prethodno odložili oružje kod sebe nisu imali niko od njih bombi kratkih cijevi ili slično te nakon izlaska da su se prema njima pripadnici NO AP ZB počeli brutalno ponašati, počeli su ih udarati srušili su ih na zemlju njega su vezali te da je on u jednom momentu začuo kraći rafal te da se okrenuo te je vidio da više Š. H. a stoji pripadnik NO AP ZB kojega poznaje u sudnici u svojstvu optuženog te da je vidio da isti pripadnik drži pušku usmjerenu u pravcu Š. H. koji je također ležao te je svjedok dalje istakao da je optuženi u cijeloj grupi bio najagresivniji, da je i prema njemu pokazao agresivnost da ga je tukao da mu je oduzeo jedan tranzistor kojeg je on imao kod sebe a nakon što su prebačeni u Valionicu da ih tamo nije niko tukao te da se tu već pričalo da je nekih Ahmetašević zvani „Glavonjin“ ubio zarobljenog pripadnika 5.Korpusa te je svjedok na direktna pitanja predsjednika vijeća u potpunosti je siguran da se radi o kritičnom danu 11.11.1993.godine jer je on kako sam ističe taj dan zapamtio kao svoj drugi rođendan pošto je preživio trenutke i smatrao je da neće u svemu tome preživjeti te u konkretnom slučaju je svjedok istakao da su pripadnici NO AP ZB koji su ih zarobili bili u različitim uniformama uglavnom su svi bili u uniformama i uglavnom su svi imali naoružanje kod sebe a da je optuženi kod sebe imao automatsku pušku iz koje je pucao u pravcu Š. H. a da oni prilikom izlaska iz rezervoara kod sebe nisu imali bilo kakvog naoružanja jer su isto odložili te da nisu imali kod sebe bombe, pištolje ili slično te da je dalje maltretiranje i ubijanje spriječio jedan pripadnik NO AP ZB kojeg su zvali Dž. i koji je na sebi imao bijeli kaiš što bi se radilo vjerovatno o pripadniku Vojne policije te svjedok na poseban upit predsjednika vijeća je istakao da je on u jako dobrom psihofizičkom stanju da je poslije rata obavljao poslove deminera te svake godine obavlja posebne ljekarske preglede te je na poseban upit predsjednika vijeća prezentirao sudu i događaje tokom 1994.godine kada su on i M. I. prolazili kroz naselje D. V. te su odlučili da idu do kuće Ahmetašević Senada te da su ušli u kuću i da su tu našli fotografiju koju su ponijeli sa sobom te da su na fotografiji prepoznali upravo osobu koja je njega maltretirala i koja je pucala u Š. H..

Svjedok Š. J. supruga poginulog H. u svom iskazu je prezentirala sudu da je ona došla do saznanja da je njen muž zarobljen na položajima prema pripadnicima NO AP ZB te da je pokušala na neki način preko svojih radnih kolega iz V. K. koji su radili u pošti gdje i ona radi saznati u pogledu statusa svoga supruga te je nakon izvjesnog vremena dobila odgovor da je njen suprug H. mrtav te da se nalazi u mrtvačnici u V. K. te je nakon nekih 5-6 dana da je mrtvo tijelo njenog supruga H. doveženo u Kantonalnu bolnicu u Bihaću te da je ona razgovarala sa doktoricom Mešić-Pašalić Semirom a potom da je vidjela mrtvo tijelo svoga supruga te da je dobila i nalaz o vanjskom pregledu te da je nakon toga obavljena i sahrana Š. H. po vjerskim običajima te svjedok je dalje istakla da je njen muž sahranjen u Š.a groblju u Bihaću te da je kasnije vršena ekshumacija kojoj ona nije bila prisutna ali je prisutnima pokazala gdje se nalazi mezar njenog supruga.

Vještak Rakočević dr.Miroslav je potvrdio da je on po naredbi Kantonalnog tužilaštva uz prisutnost krim.tehničara i pomoćnog osoblja vršio ekshumaciju mrtvog tijela Š. H. za kojeg mu je od istražnih organa predočeno da je ubijen 11.11.1993.godine a ekshumacija je vršena 17.05.2004.godine s početkom u 8,45 sati na Š.a groblju u Bihaću gdje je iz mezara izvađeno mrtvo tijelo Š. H. rođenog 1955.godine te da je on nakon što je izvršena ekshumacija te nakon što je odstranjen dio zemlje sve kosti prenesene na novi tabut koji se postavi pored mezara te nakon što je izvršio potpuno sklapanje skeleta izvršio neposredni pregled vještak je zaključio da je kao uzrok smrti naveo strelne rane glave, grudnog koša i lijeve noge ali da je praktični uzrok smrti rana glave te da se radi o nasilnoj smrti usljed strelnih rana s tim da se ne može sa sigurnošću utvrditi odnosno odrediti gdje je bio ulaz sprijeda ili ozada ali to ne utiče na uzrok smrti s tim da se vještak očituje da je prema pronađenim oštećenjima najmanji broj hitaca tri a moguće da ih je bilo i šest.

Sud u potpunosti prihvata nalaz i mišljenje vještaka Rakočević dr. Miroslava koji nalaz je dan na osnovu ekshumacije mrtvog tijela Š. H. a radi se o vještaku koji je specijalista sudske medicine i patologije, dugogodišnji vještak sa iskustvom u svojoj struci tj. u sudskoj medicini i patologiji skoro 40 godina te dati nalaz i mišljenje je dat u skladu sa strukom i znanjem, te na osnovu činjenica i okolnosti utvrđenih prilikom ekshumacije.

Odredbom iz člana 16. ZKP FBiH ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daje sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica slobodno tj. ocijeni postoje li ili ne postoje neke činjenice.

Vrijednost dokaza pri tome nije unaprijed određena niti kvalitativno niti kvantitativno stoga da ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza savjesno ocjenjuje svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izveo zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana. Pri tome sud se vodio logičnom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze te okolnosti samog izvršenja djela. Pri tome je bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima svjedoče, njihovog integriteta, iskrenosti i činjenice da su obavezni da govore istinu u smislu zakletve koju su dali.

Na osnovu naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je 11. novembra 1993. godine na području općine V. K. bliža lokacija naselje O. B. došlo do oružanih sukoba između pripadnika 5. Korpusa koji su na navedenom rejonu držali utvrđene linije spram pripadnika Narodne odbrane AP ZB. Sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je kritičnog dana usljed borbenih dejstava granatiranja a potom opkoljavanja i neposredne prijetnje da će u prostoriju tj. u rezervoar gdje su se nalazili petorica pripadnika 517. lbr 5. Korpusa Armije BH baciti se bomba i da će se vršiti ispaljenje iz oruđa zolja, da su se pripadnici 5. Korpusa koji su se tu nalazili unutar samog rezervoara koji su bili uniformisani i naoružani sa puškama odlučili na bezuvjetnu predaju i tom prilikom da su petorica pripadnika 5. Korpusa izašla iz navedenog rezervoara s podignutim rukama u zrak odmah odbacili oružje od sebe a potom po naredbi pripadnika NO AP ZB i uz upotrebu sile prema istima legli na zemlju licem okrenuti prema zemlji da bi se prema istima primjenila sila i tortura te prema istima primjenjivano vezivanje a prema Muslić Sabriji kako je sma istakao primjenjena je i sila na način da su mu glavu pritiskali sa nogama na kojima su bile vojničke čizme. U konkretnom slučaju na osnovu ovakvih zaključaka odnosno na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja sud zaključuje da su pripadnici 5. Korpusa tj. M. S., M. I., Ć. E., D. H. zv. "C." i Š. H. zarobljeni na način da su isti odložili oružje a potom legli na zemlju i na takav način su isti postale osobe koje ne sudjeluju u neposrednim neprijateljstvima odnosno pripadnici oružanih snaga koji su položili oružje i prema takvim osobama je trebalo postupati u skladu sa Međunarodnim pravom u skladu sa Ženevskom konvencijom o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata, a sud zaključuje da je što i odbrana ne čini spornim upravo bio sukob na relaciji Armije Bosne i Hercegovine tačnije 5. Korpusa i pripadnika proglašene Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i formirane Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna koji sukob se dešavao na područjima općine V. K. i C. i to od početka desetog mjeseca 1993. godine nakon proglašenja Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna pa do kraja augusta mjeseca 1995. godine.

Na osnovu iskaza saslušanih svjedoka M. S., M. I. i Ć. E., na osnovu iskaza oštećene Š. J., na osnovu nalaza i mišljenja Rakočević dr. Miroslava te na osnovu izvoda u izvod iz Matične knjige umrlih za oštećenog Š. H. sud zaključuje da je izvan svake razumne sumnje utvrđeno da je prilikom zarobljavanja pet pripadnika 5. Korpusa koji su se bezuvjetno predali odložili oružje, legli na zemlju isti bili onesposobljeni za bilo kakvo pružanje bilo kakvog otpora Š. H. dok se nalazio u ležećem položaju na zemlji skupa sa svojim suborcima lišen života na način što je u njega iz neposredne udaljenosti ispaljeno više metaka iz automatske puške te je isti zadobio povrede glave, povrede grudnog koša i noge od kojih povreda je na licu mjesta umro. Svjedoci M. S., Ć. E. i M. I. u potpunosti potvrđuju navedenu činjenicu da su M. S. čuo pucnjeve ali iz položaja u kojem se nalazio pošto se to dešavalo iza njega i pošto mu je glava bila pritisnuta s nogom na kojoj se nalazila vojnička čizma od strane pripadnika NO AP ZB nije vidio koje pucao i u koga je pucao ali je kasnije saznao da je ubijen Š. H. a uvjerio se da je ubijen jedan od njegovih suboraca za kojega je zaključio da je Š. H. iz razloga što je po naređenju pripadnika NO AP ZB skupa sa još trojicom boraca išao po mrtvo tijelo koje je bilo zamotano u vojničko ćebe i isto od mjesta gdje je čuo pucanje i gdje su oni ležali prenio do prvih napuštenih kuća a kasnije dok je bio u Valionici je čuo da je u Š. H. pucao neki Ahmetašević.

Svjedoci M. I. i Ć. E. u potpunosti opisuju način na koji je došlo do predaje prezentiraju sudu način odnosno postupanje pripadnika NO AP ZB prema njima, ističu da su pripadnici NO AP ZB bili naoružani da su bili u uniformama, da su im naredili da legnu na zemlju, da su oni prethodno njih sve petorica odložili oružje, da kod sebe nisu imali bombe, pištolje ili bilo kakvo drugo oružje tj. da su faktički u potpunosti bili razoružani i onesposobljeni za bilo kakvu dalju borbu, da su prema njima pripadnici NO AP ZB postupali brutalno, da su ih tukli dok su ovi ležali na zemlji te opisuju da su čuli kraći rafal a potom da su vidjeli da je pucano upravo u Š. H. te su vidjeli osobu koja je pucala u Š. H. i koji se nalazio odmah više Š. H. sa okrenutom automatskom puškom u pravcu Š. H. te da su dobro zapamtili tu osobu a svjedok Ć. E. potvrđuje da je ta osoba koja je pucala u Š. H. i prema njemu bila jako agresivna da ga je tukla da se agresivno ponašao i kada su napustili mjesto događaja kada su došli do prvih napuštenih kuća, da su dobro zapamtili kako izgleda ta osoba, prepoznali tu osobu u sudnici, da su čuli dok su se nalazili u Valionici da su neposredno pretpostavljene starješine negodovala upravo prema Ahmetašević Senadu što je ubio ratnog zarobljenika te da s on pravdao kao da je ovaj imao kod sebe bombu što nije tačno, da su kasnije tokom 1994. godine upravo iz razloga što su znali da je Ahmetašević Senad ubio njihovog suborca dok je ležao zarobljen na zemlji dolazili do kuće Ahmetašević Senada , da su ulazili u kuću, da su tom prilikom se raspitivali za njega, da ga nisu našli kod njegove kuće u mjestu D. V. te da su u konkretnom slučaju tu našli jednu fotografiju temeljem koje su također prepoznali osobu koja je pucala u Š. H..

Sud van svake razumne sumnje je utvrdio i zaključio da je Š. H. umro nasilnom smrću tj. od povreda zadobijenih isključivo u području glave, grudnog koša i nogu, te prihvatajući nalaz vještaka Rakočević dr.Miroslava i dovodeći ga u vezu sa iskazima saslušanih svjedoka dovodeći ga u vezu sa iskazom oštećene Š. J. koja je prezentirala da su njene radne kolege putem telefona joj saopćile da se njen muž H. nalazi u mrtvačnici da je nakon 5-6 dana od kritičnog događaja mrtvo tijelo od njenog muža doveženo u Kantonalnu bolnicu u Bihaću, da je izvršen neposredni pregled od dr.Mešić Samire, da je izvršena sahrana po vjerskim običajima na Š. greblju u Bihaću te da je izvršena i ekshumacija mrtvog tijela upravo iz mezara kojega je ona pokazivala i gdje su se već nalazila vjerska obilježja.

Sud zaključuje izvan svake razumne sumnje da je upravo optuženi Ahmetašević Senad kao pripadnik Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna nakon borbenih dejstava između pripadnika 5.Korpusa i pripadnika NO AP ZB i nakon zarobljavanja pet pripadnika 5.Korpusa te nakon što su isti razoružani položili oružje, legli na zemlju, bez ikakvog povoda pucao u Š. H. koji je ležao na zemlji s licem okrenut prema zemlji kao svi drugi zarobljeni pripadnici i istog lišio života te da je upravo optuženi počinio ovakve radnje te da je upravo optuženi Ahmetašević Senad na ovakav način postupao suprotno Pravilima međunarodnog prava iz razloga što je bio pripadnik NO AP ZB, što je bio u uniformi, što je bio naoružan, što je učestvovao u sukobu između dviju strana tj. 5.Korpusa i NO AP ZB, što je bio svjestan da je pripadnik 5.Korpusa odložio oružje, da je isti razoružan da je isti postupao po naredbama, legao na zemlju, da je isti u tom momentu postao zarobljenik, te da se prema istima moraju poštovati pravila Međunarodnog prava prilikom oružanih sukoba.

Svjedok odbrane J. N. na glavnom pretrsu od 10.03.2011.godine je istakao da on vezano za kritični događaj nema neposrednih spoznaja s tim da mu je poznato da je on 16.11.1993.godine priveden od pripadnika vojne policije NO AP ZB u zatvor u D. iz razloga što se nije odazivao na mobilizacijske pozive za NO AP ZB te je istakao da u konkretnom slučaju dok se nalazio u zatvoru D. da u tom vremenu nije vidio optuženog Ahmetašević Senada te da u vremenu dok se nalazio u zatvoru u D. da nije upoznao niti jednog pripadnika 5.Korpusa Armije BH, međutim da je kasnije upoznao optuženog Ahmetaševića iz razloga što je isti imao jednu od najljepših uniformi u selu i da je nosio bijeli opasač sa pištoljem.

Svjedok odbrane G. H. na istom glavnom pretresu prezentirao je sudu da je on također bio u zatvoru u D. te da je jednom prilikom dok se nalazio u zatvoru u D. kada je dolazila mu žena u posjedu zamolio istu da putem Ahmetašević Ajke tj. majke od optuženog intervenira kako bi Ahmetašević Senad uticao na nekog od uprave zatvora da ga ranije puste međutim ne sjeća se da li je došlo do takve intervencije a ističe da je on samo naknadno čuo da je optuženi bio u obezbjeđenju kao pripadnik vojne policije A. D..

Svjedok odbrane D. M. na istom glavnom pretresu ističe da je njemu poznato da je optuženi bio vojni policajac da je imao opasač bijele boje i pištolj međutim da je on u to vrijeme bio civil i čuvar u logoru D. te da mu je poznato da optuženog nije vidio da je dolazio u logor i zatvor D. a također mu je poznato da bi neko ikako ušao u logor odnosno zatvor D. morao imati odobrenje od strane civilne vlasti odnosno predsjednika suda. Vezano za kritični događaj isti svjedok nema spoznaja.

Iskaze navedenih svjedoka sud je cijenio u njihovoj međusobnoj povezanosti te u povezanosti sa iskazima svjedoka M. I., M. S. i Č. E. te je utvrđeno da isti svjedoci nemaju neposrednih spoznaja vezano za krivično pravni slučaj te da saznanja od svjedoka da bi optuženi nosio bijeli opasač, pištolj što bi ukazivalo da je pripadnik vojne policije ne mogu se dovesti u kontekst sa kritičnim događajem niti isključuju učešće optuženog u kritičnom događaju kako je već opisano od strane ovog suda.

Svjedok odbrane K. H. također potvrđuje da se nalazio u zatvoru u D. te da nije imao bilo kakvih spoznaja u pogledu optuženg i njegovog prisustva u D..

Svjedok odbrane Č. S. u konkretnom slučaju je istakao da se on sjeća datuma da se radilo o 11.septembru 1993.godine da bi se u konkretnom slučaju toga datuma sjećao iz razloga što je taj dan pala J. te da je toga dana on vršio istovar roba odnosno pretovar municije, hrane i drugih roba u Agrokomercove kamione iz kamiona koji su došli iz SAO Krajine i taj istovar je vršen cijeli dan a da je tom prilikom pripadnici NO AP ZB i vojnici SAO Krajine obezbjeđivali navedeni istovar te da je on tom prilikom vidio optuženog Ahmetašević Senada u pratnji D. A., da je Ahmetašević Senad bio u uniformi sa bijelim opasačem da se cijelo vrijeme nalazio tu u pratnji D. A. te kasnije se svjedok ispravljao da bi kritični događaj mogao biti 10.11.1993.godine, da je on iz naselja J. te da je 10.11. normalno se vraćao kući iz P. P. te da je J. tad bila oslobođena od pripadnika 5.Korpusa te da se on mogao vratiti svojoj kući.

Svjedok odbrane B. H. iz V. K. naselje J. potvrđuje da je on bio pripadnik 527.brigade NO AP ZB te daje povučen sa linija kako bi išao na istovar hrane i

municije odnosno na pretovar iz kamiona koji su hranu i municiju dovezli iz SAO Krajine za pripadnike NO AP ZB da se taj pretovar vršio na P. P. da je on vršio pretovar skupa sa još drugim osobama te da u konkretnom slučaju je to vršeno 10. i 11.11.1993.godine da je toga dana i „pala J.“ da je u konkretnom slučaju on mogao doći do svoje kuće, da je tih dana vidio optuženog u uniformi sa bijelim opasačem u pratnji glenerala A. D..

Svjedok odbrane D. S. sin F. iz D. V. općina V. K. na glavnom pretresu je iskazao da je on bio pripadnik NO AP ZB od samog njenog osnivanja da je bio vojnik te da je 10.11.1993.godine bio na istovaru odnosno pretovaru robe municije, hrane i slično iz kamiona koji su došli iz SAO Krajine u Agrokomercove kamione a sve to za potrebe vojske NO AP ZB te da je tom prilikom u P. P. bio vršen pretovar, vidio Ahmetašević Senada koji je bio u vojnoj uniformi sa bijelim opasačem u pratnji generala A. D..

Cijeneći navedene iskaze u međusobnoj povezanosti tako i u odnosu na iskaze drugih svjedoka ovaj sud navedene iskaze ne prihvata kao iskaze koji su u potpunosti tačni a to iz razloga što pojedini svjedoci se ne sjećaju o kojem se mjesecu radilo tako ističu da se radi o devetom mjesecu 1993.godine, dok sud ne prihvata da bi upravo svjedoci koji su pripadnici NO AP ZB i koji su živjeli u mjestu J. gdje su vođene borbe koji su u konkretnom slučaju nastojali da preuzmu linije u mjestu J. kako bi mogli se vratiti svojim kućama upravo povučeni na istovar odnosno pretovar roba pored civilne zaštite i drugih osoba koje nisu bile vojno angažirane, nisu bile na prvim borbenim linijama i koji su mogli vršiti ovakve djelatnosti stoga ovaj sud smatra da su navedeni iskazi iskonstruisani kako bi se povezale radnje optuženog koje mu se stavljaju na teret sa pružanjem mogućeg alibija optuženom da isti nije učestvovao u navedenim radnjama.

Svjedok odbrane A. A. u svom iskazu prezentirala je da je ona u konkretnom slučaju bila prisutna kod svoje kuće tokom 1994.godine kada su pred njenu kuću dolazili pripadnici 5.Korpusa koji su se prema njoj i prema njenoj kćerci izuzetno grubo ponašali prijetili tukli je, dok prema njenom mužu H. su se normalno ponašali, da su ti pripadnici 5. Korpusa ulazili u kuću , razbacivali predmete po kući, neke predmete su otuđili, odnijeli su neke slike.

Iskaz navedenog svjedoka sud nije prihvatio to iz razloga što se radi o majci optuženog koja je pokušala prezentirati one činjenice koje koje bi na neki način diskreditirala svjedoke kao što su Č. E. i M. I.. Neprihvatljivo je da se isti pripadnici 5. Korpusa prema njoj ophode izuzetn grubo a prema njenom suprugu se nisu ophodili a vezano za kritični događaj isti svjedok nije prezentirao bilo koje okolnosti koje bi mogle utjecati na ocjenu dokaza i utvrđivanje spornih radnji krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret.

Odbrana optuženog u konkretnom slučaju je osporila valjanost iskaza svjedoka M. S. navodeći da isti nije bio kritično vrijeme u navedenom rezervoaru, da isti nije zarobljen pošto je nalazio se kao uposlenik pri KPZ PT Bihać u to vrijeme te je odbrana istakla da nije u mogućnosti da pruži dokaze za svoje tvrdnje pošto im Uprava KPZ ne želi dati te podatke. Sud je po službenoj dužnosti zatražio podatke od Uprave KPZ PT Bihać iz kojih je vidljivo da M. S. nije kritičnog dana tj. 11.11.1993.godine bio uposlenik KPZ PT Bihać. Tužilaštvo je ponudilo dokaz sud je

prihvatio u pogledu vojne angažiranosti svjedoka M. S. tokom 1993.godine te je utvrđeno da je on bio pripadnik kritičnog dana tj. 11.1993.godine upravo da je bio pripadnik 517.lbr u sastavu 5.Korpusa stoga ovaj sud navode odbrane u pogledu diskreditacije iskaza svjedoka M. S. nije mogao prihvatiti.

Na osnovu svega naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je 11.11.1993.godine optuženi Ahmetašević Senad kao pripadnik NO AP ZB skupa sa svojim suborcima učestvovao u zarobljavanju pripadnika 5.Korpusa Armije BH koji su se nalazi unutar rezervoara u mjestu J. reon O. B. te je van razumne sumnje utvrđeno da su se pripadnici 5.Korpusa predali, izašli iz navedenog rezervovara, odložili oružje, legli na zemlju, postupili po naredbama pripadnika NO AP ZB te je utvrđeno da je optuženi Ahmetašević Senad tada bez ikakvog povoda i razloga pucao u pripadnika 5.Korpusa Š. H. koji je odložio oružje, predao se, legao na zemlju skupa sa svojim suborcima te je optuženi Ahmetašević Senad na način kako je to već opisano u ovoj presudi postupao suprotno Međunarodnom pravu izvršio s direktnim umišljajem ubistvo ratnog zarobljenika i na taj način počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. KZ SFRJ.

Nakon što je optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio na kaznu zatvora kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Ahmetašević Senadu sud je izrekao kaznu zatvora od osam godina jer je sud uvjerenja da je kažnjavanje optuženom ovom vremenskom kaznom nužno radi kaznene pravne zaštite i da se ne može očekivati kako bi manja kazna dovoljno utjecala na optuženog da više ne čini krivična djela. Ovaj sud je cijenio sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja tak o da je naročito cijenio stepen odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno te sud nije našao da bi postojale osobito olakšavajuće okolnosti tako da je kaznu optuženom izrekao u okviru propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optužen oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem, dakle nesumnjivim znanjem i htijenjem optuženog o karakteru njegovih radnji i nesumnjivim znanjem i htijenjem na posljedicu navedenih radnji tj. svjesno i voljno postupanje optuženog.

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud zaključuje da izrečena kazna je u skladu sa težinom počinjenog krivičnog djela stepenom krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela, te ranijoj osuđivanosti optuženog, te sud zaključuje da će se izrečenom kaznom u potpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja u smislu opće i posebne prevencije.

Sud kod optuženog nije našao olakšavajućih okolnosti.

Temeljem člana 212. stav 3. KZP oštećeni su sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni da isti ostvaruju u parničnom postupku jer podaci krivičnog postupka nisu pružili ni djelimični osnov za presuđenje imovinsko pravnog zahtjeva a oštećena se izjasnila da traži da se uputi na parnicu.

Temeljem odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP F BiH optuženi je obavezan na plaćanje troškova postupka o čijoj visini će se donijeti zasebno rješenje te na plaćanje paušala od 500,00 KM a sve to cijeneći da se radi o osobi koja je radno sposobna , srednjeg imovnog stanja, te sud cijeni plaćanjem navedenih troškova neće se dovesti u pitanje egzistencija optuženog niti njegove obitelji.

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i to od 04.11.2008.godine kada je optuženi lišen slobode temeljem raspisane međunarodne potjernice a potom zahtjeva za ekstradiciju pa nadalje a to iz razloga što je optuženom pritvor produžen nakon što je isti proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od osam godina.

Na osnovu svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Žalba se podnosi putem ovog suda.

Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko pravnom zahtjevu.